

hed og privatliv. Det er jeg helt enig i gør en stor forskel, og det er også baggrunden for, at vi har været meget kritiske over for nogle af de offentliggørelser, der har fundet sted, fordi der ikke var fri valgmulighed for forbrugerne, og fordi man ramte nogle privatmennesker på en måde, der ikke var hensigtsmæssig.

Jeg er også enig i, at det er uhensigtsmæssigt, hvis offentliggørelsen finder sted for sent. Det bør være en bestræbelse, at den falder umiddelbart efter, at forseelsen er begået, så hurtigt, som det overhovedet kan lade sig gøre.

Jeg er også enig i Venstres bemærkninger om, at man skal kunne blive frikendt igen, at man bliver slettet af listen, at der kommer en ny kontrol, som viser, at man har løst problemet, eller at man på anden måde kan dokumentere, at man har rettet op på forholdene.

Og endelig er jeg enig i, at der selvfølgelig skal laves ens objektive kriterier og vilkår, der sikrer, at alle virksomheder bliver bedømt på forudsigelige og fair og ensartede vilkår.

Det eneste punkt, hvor der måske er lidt uenighed mellem Venstre og SF om det her, er, når man snakker om de forsætlige, de grove og de gentagne tilfælde. Det er klart, at der må være en eller anden bagatelgrænse for, hvad der skal offentliggøres, men jeg vil godt advare imod, at man bliver alt for restriktiv med hensyn til, hvad der kan offentliggøres, for det at bevise forsættet er jo ikke så nemt.

Med hensyn til det, at en sag skal være meget grov, er der masser af grove tilfælde inden for vildledningen, hvor virksomhederne har tænkt »går den, så går den«, og der må også være en rimelighed i, at der er en hammer, der falder relativt hurtigt, og at man ikke skal gentage det gang på gang. Men det er en diskussion om, hvor grænserne skal ligge, og den kan vi forhåbentlig tage, når evalueringen foreligger.

Hr. Henning Grove og Det Konservative Folkeparti var sådan, for at sige det lidt kort, nærmest lidt imod. Det er der jo ikke noget at sige til, for det var Det Konservative Folkeparti, som havde hovedansvaret for, at den offentliggørelse, der fandt sted af restauranters madsvineri, blev stoppet. Prisen, som Det Konservative Folkeparti krævede for at bære ministerens fødevarerlovgivning igennem, var, at man lavede sammenlægningen af de kommunale enheder. Det kunne godt være, at regeringen ikke skulle have taget imod den hjælpende hånd på det tidspunkt. Den har mindst talt ikke haft succes på ret mange områder.

Jeg kan kun sige til hr. Henning Grove, at jeg håber, at Det Konservative Folkepartis indflydelse på det her spørgsmål slutter, når evalueringen foreligger. Det tror jeg vil være til gavn for forbrugerne, og jeg kan konstatere, at i den linje, Det Konservative Folkeparti har lagt, vejer hensynet til virksomhederne ikke bare tungere, men meget tungere end hensynet til forbrugerne. Det er da en ren linje; så ved man, hvad man har at rette sig efter.

Dansk Folkeparti kunne følge intentionerne i vores forslag og adviste det, man vel kan kalde en forsigtig interesse. Det kan da være, der er noget at bygge på dér.

CD er også enig i betragtningerne i vores forslag og havde en del kritik af den nuværende offentliggørelses facon og sagde, at det ikke var det, CD havde drømt om. Så vidt jeg husker, var CD også med til at stemme det igennem i sin tid, så det er – forstår jeg – dagen, hvor CD på mange områder bliver klogere. Det lover godt.

Det Radikale Venstre opfattede jeg også nærmest var temmelig enig med SF, og det håber jeg vil præge også partiets indstilling undervejs i de interne forhandlinger i regeringen.

Jeg siger også tak til Kristeligt Folkeparti for opbakningen. Og jeg kunne oven i købet konstatere, at Frihed 2000 heller ikke var helt afvisende.

Så jeg synes, der er meget, der tyder på, at der skulle være en god chance for, at vi, når evalueringen foreligger, kan lave ny ordning med offentliggørelse af kontrolresultater, som langt hen ad vejen flugter med de tanker, som SF hele tiden har gjort sig og har ført frem, også her i dag, så vi kan få en langt bedre offentliggørelse på de områder, hvor forbrugerne sikres en valgmulighed og har en mulighed for at træffe beslutninger på baggrund af offentliggørelsen af kontrolresultaterne, og at vi kan få opfyldt en række fødevarerpolitiske målsætninger i langt større omfang, end det sker i dag. Det synes jeg lover godt.

Så skal jeg sige om Enhedslistens forslag, at vi har en vis sympati for, at man lokalt kan fastsætte forskellige strategier for offentliggørelse. Det har vi, fordi man jo lokalt har meget forskellige problemer. Og hvis man skal sikre en ensartet forbrugerbeskyttelse, så bliver man også nødt til at kunne tage forskellige metoder i brug, der matcher de lokale forhold. Det var også det, der var tilfældet i København. Det var ikke uden grund, at det var her, man startede